

Midtjysk Pigechor Assisi 2011

Lørdag aften, den 30. juli 2011

Så kom sommeren til Danmark! Jeg har været helt nervøs - aldrig før er det sket, at Midtjysk Pigechor skulle holde "Rejse-korprøve" uden at solen strålede fra en skyfri himmel og alle pauser er foregået liggende på græsplænen mellem Mariehøj Kirke og Sognehuset. Og denne sommer har jo ligesom slet ikke duftet af noget sådant! Men nu kommer det! Og alligevel knokler pigerne for at få alle toner og betoningerne på plads inden den rejse, vi har set så længe frem til: Assisi. Med koncerter, udflugter, dejlig mad og hygge på tagterrassen, vores ven Broder Theodor - og endelig: Højmessens i Basilica di San Francesco.

Mandag

Forventningsfuld stemning i Billund, hvor vi samles. Vi glæder os så meget. Ingen er præget af, at det her er sidste tur - vi er på vej og i gang. Latter og snak bølger. De driller mig med mit sprogsnobberi og der kommer en hel liste med alle de udtryk, jeg hader: At "handle ind" - "det fungerer" - "tage initiv" osv. (men de glemmer også den med at man skal være "solarisk" - ha!)

Pigerne er i år:

Lisa, en af de piger, der var med til at starte koret. Lisa er lys og smuk sopran (både i stemme, sind og udseende). Hjemme efterlader hun sin mand og Noah på 5 år (der ikke ville med) og Sofia på 3 (der absolut godt kunne have tænkt sig at komme med). Lisa er lige blevet færdig som pædagog - der er 100 ansøgere til alle stillingerne, men vi håber på hendes vegne!

Clara, der er blevet (næsten) voksen i løbet af årene siden Berlin-turen, hvor hun var med første gang, og hvor vi gik i ZOO med hinanden i hånden. Clara trækker et stort læs som sopran også i kirkekoeret og skal i 3. G som gammelsproglig.

Sarah, medicinstuderende var med i kirkekoeret i gymnasietiden og i pigekoeret, da vi lavede "Før søndagen". Nu er hun med her på den sidste tur - og det er dejligt, for hun er en skøn pige med en smuk stemme, der indstuderer i lyntempo.

Kirstine sang i kirkekoeret sammen med Sarah. Hun har været i Midtjysk Pigechor i et par år og er også en stor gevinst - og ja, det er de jo alle! - med både stemme og væsen. Også Kirstine er lynhurtig: "Kirstine, tager du ikke lige den solo?" - Eller - "Kirstine, tager du ikke lige den tenorstemme?" Jo, det gør hun da. Kirstine er så lys, som Q-Dur kan være. Til daglig læser hun psykologi i Ålborg.

Ida Marie - lillesøster til Kirstine - er lidt ny i gruppen. Hun kom med efter turen til Færøerne sidste år. Smuk stemme, og jeg er overbevist om, at Ida Marie på en prik ligner H.C. Andersens "Lille Ida med blomsterne" - eller er en fe! Ida Marie synger i kirkekoeret nu og går på gymnasiet.

Katrine er lige blevet student og stopper derfor i kirkekoeret. Hun vil til Barcelona i det næste år. Katrines musikalitet er stor, hun spiller cello, og hendes stemme har udviklet sig rigtig meget det sidste års tid. Jeg kommer til at savne hende i det daglige samarbejde.

Det er svært at give slip på alle de skønne piger, man har lært at kende og er kommet til at holde af!

Ida er nu blevet til "store Ida"! Smuk, voksen og arkitektstuderende i Ålborg. Engang lille Ida i kirkekoeret, der troligt cyklede hele vejen frem og tilbage fra Grauballe til Mariehøj. Ida har været en stor kraft i pigekoeret i bestyrelsesarbejdet i tidens løb og er også den, der har tegnet korets logo.

Anne Mette - som Lisa med til at starte koret, da vi sammen forlod Ikast. Vi har oplevet meget sammen, grinet og grædt sammen mange gange. Anne Mette er lige blevet færdig som serviceøkonom og søger job på livet løs. Spændende at se, hvor du "ender", pige?

Elisabeth kom, ligesom Ida Marie, med efter Færøturen sidste år, da hun kom med i kirkekoeret. Lyshåret med et dejligt, åbnende smil. Lige blevet student og ligesom Katrine på vej til Barcelona, hvor hun skal være au pair pige det næste år. Elisabeth har taget sine forældre, Bente og Niels,

med. Det er så fint for os, for de er søde og vi glæder os til at være sammen med dem og lære dem at kende. Og derudover er der et helt konkret plus i at Niels som til daglig er ansat i rejsebranchen har købt flybilletter og checket ind for os, så jeg slap for den del af besværet! Didde blev færdig som lærer i juni, fik job i Gjellerup ved Herning med det samme og begynder dér om en uge. I går kom hun hjem fra en tur til Grønland. Med andre ord: Energisk, glad pige - fuld fart frem! Jeg tror, børnene i Gjellerup er heldige.

Sofie - skønne Sofie. Hende skal jeg heldigvis ikke slippe for endnu, for hun er den store styrke i kirkekorets alt-gruppe. Sofie har jeg som mange af de andre kendt, fra hun var "ret lille". Hun er blevet så dygtig med årene og tager til sin egen overraskelse alt fra blad, men er altid tålmodig overfor dem, der ikke er lige så hurtige som hun selv.

Og endelig Anne, der nu har sunget hos mig i 17 år (gad vide, hvor mange sange, det er?), og som siger, at det er irriterende, vi ikke når at få 20 år sammen. Jeg er helt enig. Anne kan i f.eks. i Jeppesens udgave af "Sig månen langsomt hæver" bære hele resten af koret, hvis de synger den anden stemme... Anne har taget sin søde kæreste Mads med - han er velkommen!

Det var pigerne og et par til. Herudover består gruppen af Bibi fra menighedsrådet. Uvurderlige Bibi. Hun har været med på ture før, bl.a. Ungarn, hvor hun og Else lavede stor madserving i bussen stort set uafbrudt.

Og så naturligvis Else og Flemming - uden dem kunne ingen af os forestille os en tur, og Flemmings fantastiske billeder har vi jo nydt godt af i alle årene. Else er mor for os alle, og Flemming har et blik for ting, som ingen andre ser.

Så vi er godt stillet med at skulle lave musik på sådan en tur, Ole og jeg.

Vel ankommet til Rom starter Theodor med at tage fuser på mig. Jeg lader de andre om bagagen og skynder mig ud for at finde ud af, hvor bussen holder. I samme øjeblik, jeg træder ud fra bagagehallen, ringer min telefon og Theodor siger "Velkommen til Rom!" Han siger, at han sidder i Assisi, men at jeg bare skal gå ud ad den dør lige foran mig, så kommer bussen dér. Jeg tænker ikke noget mærkeligt ved det og gør som han siger - jeg ved, at Theodor hader at køre i bus - og hvorfor skulle han så køre 2 x 180 km.? - Men så kommer han storsmilende imod mig og giver mig et knus: "Troede du, jeg kunne se dig på overvågningskamera??"

Alle kommer ud med bagagen og hilser på Theodor - de kendte med knus, og de andre med hånd, lidt spændte på, hvad en fransiskanerbroder i ordensdragt mon er for en gut. Sarah stiller sig helt ude ved kantstenen: - Ah - sol!

I bussen får Theodor og Ole deres planlagte "Meducin" i form af Fernet Branca. Det har de glædet sig til, de to, og også de andre voksne bliver budt noget i et plastickrus, men der går et rundt til deling i koret. Det er nu kun hos Anne Mette, der er afsætning.

Kirstine og Sarah sidder forrest i bussen, lille Ida sover, men de andre piger "øver". De synger i hvert fald, mens bussen ryster af sted i fuld fart, og Theodor snøfter højt og tydeligt, da de sætter i gang med "I Danmark er jeg født".

Solsikkemarken...

Bjergbyer overalt...

Unbrien...

Perugia...

Assisi!!!

Man plejer at parkere busserne på den store parkeringsplads udenfor bymuren og så tage rulletrappen op til byen og gå resten af vejen, men næh - nej. Theodor har klaret tingene således, at vi skifter på en parkeringsplads udenfor byen: Der holder tre minibusser, som kører os lige til døren af Hotel Sole! Og så kommer den allerstørste overraskelse for Ole og mig: Theodor har arrangeret, at vi får et helt specielt værelse - hotellets absolut bedste! Jeg ved ikke noget, men da han rækker mig nøglen til værelset, siger han med et glimt i øjet: - Du bliver ikke der oppe! Vi skal spise nu, så du kommer ned igen med det samme!

Oppe på værelset måber jeg: Det ligger allerøverst, og når man åbner dobbeltdøren ud, åbenbarer der sig en stor balkon med udsigt over hele dalen under Assisi! Det er så smukt, at det er til at græde over. Theodor havde ret - her kunne jeg godt blive og bare se i lang, lang tid.

De andre voksne bor på værelser ved siden af vores og myldrer alle ud på vores balkon, Flemming straks i gang med kameraet. Desværre kommer vi til at låse ham ude som en anden lærer Andersen fra Matador, for han står - uset - bag døren og skal lige have et billede til, da alle andre går igen for at komme ned til aftensmaden, der venter i restauranter.

Alle bliver bænket - også Flemming bliver fundet - og middagen er helt, som den skal være på Hotel Sole: Bruschetta til forret, dernæst to slags pasta, kød, salat og til sidst is. De voksne drikker rødvin og jeg kan se, at alle pigerne drikker vand eller sodavand. Theodor, Ole og jeg sidder ved et lille rundt bord midt i lokalet. Her er det bestemt rødvin - og kaffe bagefter til Herrerne. De to hjertelige serveringsdamer er de samme som for 3 år siden, og da Ole vil betale for rødvinen, bliver det afslået - it's on the house! Sådan er det med "Capo del grouppo" (Gruppens "hoved")! Bibi er træt, og også de andre voksne vil i seng, men pigerne går tur for at se byen, og det gør Ole og jeg også, da vi har sagt godnat til Theodor. Vi går gennem byen - nyder at se de smukke, kendte gader, stræder - trapper! Og Piazza Comune, torvet, igen. Aftenen er så smuk og lun, som den næsten kun kan være her.

Vi møder pigerne, der går rundt i små grupper - alle er så glade. De er på vej hjem nu - vi er på vej ud. Vi skal lige røres lidt oven på det store måltid - og mærke Assisi.

Vi går ned til Basilica di San Francesco. Den ligger stor, smuk og hvid i mørket. Bagefter går vi rundt om byen - udenfor bymuren. Det er bælgmørkt, da vi kommer væk fra gadelamperne.

Der er stjerner højt oppe, glammende hunde i det fjerne og cikader rundt om os. Da vi kommer ind i byen igen, kommer der en sød lille hund, der følges med os i lang tid.

På Piazza Comune køber vi en øl, som vi tager med hjem på vores balkon. Alle andre sover.

Assisi sover. Kun lysene blinker i det fjerne og Santa Chiara-kirkens tårn lige siden ved siden af os lyser hvidt.

Tirsdag

At vågne tidligt ved lyden af Santa Chiaras klokker - åbne døren og se ud over dalen, endnu med morgensens dis over sig. Jeg har aldrig forestillet mig at kunne opleve noget sådant.

Paradisets have.

Vi smutter op ad en lille smøge og køber vand inden morgenmaden. Theodor henter os kl. 8.45 - vi skal køre med bus og tog til Perugia, hvor vi skal møde den svenske guide Eva, der har boet i området i 40 år - og som viste os byen Monte Falco for 3 år siden. Nu skal hun vise os Umbiens hovedstad, den store by Perugia.

Bybussen er lige kørt, før end Theodor troede, så vi venter i en lille, smuk park med masser af blomster - og udsigt! Pigerne synger morgensang - den smukkeste af dem alle: "Se, nu stiger solen", og tårerne kommer frem hos mig (og flere), mens tankerne rører ved de kære, vi har mistet og katastrofen hos det norske folk i sidste uge. Og så dog:

Livets Gud mig skærmer -

jeg er hans barn

Ud hans hånd mig river af dødens garn.

Se, da stiger solen af hav på ny!

Alle dødens skygger for evig fly!

Oh, for sejers jubel

For salig lyst!

Lysets stander stille på livets kyst!

Sådan en morgen er det. Og vi er taknemmelige for dette nu her i paradisets have.

Bussen bliver fyldt med alle mulige slags mennesker (og mange nonner) og en lidt komisk mand, klædt i sæk uden aske, med nyvasket hår og pæne briller. Jeg spørger Theodor, der er lidt irriteret over ham: Alle hverdage lever han på gaden og sælger bøger i sit sække-outfit, som er omhyggelig syet, vasket og strøget - af konen. Og så i weekenden tager han hjem til kone og børn for at blive passet op. Tja... der er meget forskelligt i Assisi.

Eva møder os strålende glad på stationen i Perugia. Hun begynder straks at fortælle om Perugia som Chokoladens by – man kan over hele verden købe chokoladekys med små kærlighedsbudskaber inden i. Fremstillet i Perugia.

Perugia er som de fleste Umbriske byer en bjergby, men stor – 130.000 indbyggere i dag med to universiteter, som de tydeligvis er stolte af, et ”almindeligt” og et for udlændinge. Og som Eva siger, hvis man ikke ønsker, at ens barn skal gifte sig med en italiener, skal man ikke sende dem der hen. For de kommer ikke tilbage til deres hjemland. Der er derfor mange unge mennesker og mange blandede familier i Perugia. Også Evas eget ægteskab er begyndt på den måde. Og så er den fyldt med levn fra etruskerne og krigen mod pavestolen, der handlede om, at paven puttede skat på salt. Da Perugia ligger midt inde i landet, var det jo ikke let tilgængeligt, men man reagerede ved at skære kraftigt ned på brugen af salt og reservere det til de vigtige ting, pølser, skinke o.lign. Derfor er Umbriens brød også lidt kedeligt – det er nemlig uden salt! Der er store bymure, porte og gamle akvadukter. Og en stor underjordisk by med gade og pladser, som også har en spændende historie.

En ting, som man i Perugia er meget stolte af, er maleren Pietro Vannucci, bedre kendt som Perugino, der var i lære sammen med bl.a. Da Vinci i Firenze og senere selv var lærer for bl.a. Rafael. Jo – der er meget stof til en tur til Perugia en anden gang, og Eva er en dygtig og engageret fortæller.

Vi ser rådhusalen fra 12-1300, fyldt med billeder på loft og vægge af mange våbenskjold, og vi ser det store springvand på torvet, et af Italiens fineste, siger Eva - lavet af Giovanni fra Pisa – af marmor fra Carrara. Ved springvandet stiller pigerne sig op og synger ”I Danmark er jeg født” og ”Scandinavian shuffle”. Det er dejligt, at de efterhånden kan rigtig mange sange udenad, som de bare kan hive frem og med stor udstråling synge for hvem, der nu har lyst til at høre på det! I modsætning til, hvad italienerne ellers er mestre i, har Domkirken i Perugia ikke rigtig nogle fine knogler at vise frem. Man har ellers gjort, hvad man kunne, for at hugge Frans fra Assisi. Da det mislykkedes, har man i stedet været så heldige at få fat på et helt specielt trofæ: Jomfru Marias trolovelsesring! Den bor i et fornemt sølvtabernakel i et kapel i kirken og bliver vist frem en gang om året – den 10. august.

Joh – de kan noget, de italienere.

Vi stiller os ved alteret og synger ”sommersalmen”, som vi har gjort det i efterhånden rigtig mange af Europas kirker, fra den allerstørste (Peterskirken i Rom) til den mindste (på Færøerne).

Men nu er det frokosttid. Eva har bestilt et godt, lokalt måltid til os. Vi sidder svalt i kælderen et dejligt lille sted og får serveret den bedste pasta, Ole nogensinde har smagt. Med masser af fløde, skinke og trøfler. Bagefter en fyldig salat. Vinen er fra Monte Falco. Hvad kan man mere ønske sig?

Eva siger tak for i dag og bliver lykkelig for den CD-optagelse, vi giver hende fra vores jubilæumskoncert i april. Dem er der lavet 30 af i alt, så det er jo heller ikke for alle og enhver... Åh, vi er mætte, og det er varmt. Der bliver et par timers fri leg i butikkerne i den fine by med store strøg, små sjove gyder og en fantastisk udsigt. Og is! Pigerne elsker italiensk is og smagsløgene udfordres med alkens variationer. Så mødes vi igen og tager hjemad – først ned ad bjerget med den morsomme lille minimetro. Det er fuldstændig som at køre med rutschebanen i Tivoli, bare lidt langsommere.

Toget kører lige efter, og vi...sveder ...

Vi er heldige, at bussen fra stationen og til byen i Assisi er 3-4 minutter forsinket pga. færdselsuheld. Vi kommer med – ellers skulle vi have ventet over ½ time. Nogle af os når et hurtigt bad inden aftenens store middag på hotellet.

Og den er – ih, hvor er jeg mæt igen! Nu skal vi ned og have en udendørs korprøve kl. 21, har pigerne bestemt – og bestilt dirigenten til.

Der bliver sunget på den store fællesterrasse under Oles og min, mens mørket falder på. Danske sange, Beatles m.v. til torveunderholdningen i morgen, og dernæst finder Niels sangbøger og også sin guitar frem, så pludselig har vi to guitarer på sange fra mere Beatles, Kim Larsen, Bamses billedbog samt Kaj og Andrea!

Onsdag

Nogle mennesker kan godt snorke engang imellem, andre sover måske let. I hvert fald vågner jeg tidligt, lister i bad og alene tværs gennem den stille by, hvor skraldemændene og gadefejere smiler "Bon giorno!" – God morgen! – til mig. Det bliver en smuk, varm dag.

Morgenmessen i Basilikaen er gået i gang, da jeg lister ind og sætter mig på bagerste bænk. Dette fantastiske rum. Så overdådigt. Langt fra Frans' prunkløse fattigdom, men så uendelig smukt. Jeg ville nok, som Theodor siger, ikke egne mig til at blive nonne, men jeg kan godt forstå glæden ved at arbejde og leve i disse rum, som til sammen udgør Basilica di San Francesco.

Det er første gang, jeg hører orglet. Det er elektrisk, men lyder ok i rummet.

Normalt, når Ole og jeg er på ferie sydpå, ofte i Italien, går vi til messe. Så ligger der for det meste en lille folder med dagens tekster, salmer og liturgi. Og fordi jeg kender teksterne og messens form, kan jeg følge med. Her forstår jeg...ikke en brik. Men det er dejligt at sidde i det smukke rum med de mange fresker og bare lytte.

Efter messen møder jeg Theodor, der er på vej ud og får et morgenknus. Jeg regner med, at de er færdige og spørger, om jeg må liste op og se orglet, som jeg skal spille på søndag – og evt. lige prøve det? Theodor svarer, at jeg gerne må gå op og se det, men de synger jo ind imellem! - ? - Nå, jeg lister hele vejen forbi folk op gennem kirken, om bag højalteret og ind bag skranken til orglet og hov – så er den næste messe i gang! En ung organist-broder med moderne cowboybukser under ordensdragten smiler venligt og lidt forundret til mig, men jeg må gerne være der. Og så får jeg lige en times messe til, denne gang med nadver. Jeg sidder og nyder billederne under højalteret, hvor jeg ser især på den med dyderne – visdom, lydighed, kyskhed. Rundt om og over mig i apsis, hvor jeg sidder, er der en kæmpemæssig – tegneserie-fortælling med dommedag og opstandelse, hvor de døde hentes op fra dødsriget og de onde er i helvede. Fanden er lagt i jern med slanger omkring sig. Det er meget voldsomt. Her skal pigerne stå og synge Højmessens på søndag!

Tilbage på hotellet er de andre ved at være færdige med morgenmaden, og vi gør os klar til at gå sammen op til Basilikaen, hvor Theodor venter for at vise os rundt. Den store basilika er altid betagende – nu lyser den hvidt i den stærke sol.

Vi får høretelefoner på og pigerne skjuler bare skuldre og knæ, før vi går ind i kirken. Det er vigtigt for os at vise respekt for den tro og kultur, vi bevæger os i. Kirken, der er mange kirker. Et stort kapel lige ud for indgangen og så "underkirken" – den store kirke, hvor messerne holdes, til venstre. Theodor viser os de ældste fresker, og vi går ned i krypten, hvor Frans ligger begravet. Her er tyst – fyldt med memesker på knæ i bøn. En anden verden end vores vante.

Koret lister på Theodors anvisning om bag graven og synger "Bliv hos os, når dagen hælder". Smukt og bevægende. Jeg ved, at mange af os tænker på Erna, der var med her sidste gang – og fældede en tåre over netop denne salme. Og som nu er død. Vi savner Erna. Vi sang "Bliv hos os" ved hendes begravelse. Og så nu her igen. Det er godt at gøre – trods alt. Efter sangen beder vi Fadervor sammen.

Oppe i kirken igen fortæller Theodor om kirken, om Frans og om freskerne – dem, vi kan nå på en fængslende, 2-timers rundvisning. Theodor fortæller så levende, med humor, vid og selvironi, og som han siger: - Jeg vil nå at banke så meget katekismus ind i hovedet på jer, som jeg kan på disse dage!

- Der er stor lydhørhed.

Vi går gennem den store klostergård og op i overkirken, hvor vi skal synge koncert fredag aften. Det er her, de berømte fresker af Giotto med hele Frans' livsforløb hænger. En kæmpe tegneserie med masser af farver i det enorme rum.

I gulvet bag højalteret er der en plade med Moussolinis vågenskjold. I 1930-erne smed Moussolini brødrene ud af klosteret – han ville bruge det selv. Overkirken brugte han som gymnastiksal! For at få det tilbage, finansierede Fransiskanerne byggeriet af et andet hus til soldaterne – et sted, som i dag er skole. Men våbenskjoldet sidder stadig i gulvet.

Tilbage i solen siger vi tak til Theodor. Det er frokosttid. En del af pigerne køber brød m.m. og tager det med på tagterrassen i sol og skygge. Og stort set alle køber sandaler hos Theodors lille

skohandler.

Kl. 14.30 henter Theodor os igen ved hotellet. Det er tid for byvandring, og det kan man ikke gøre et smukkere sted end Assisi. De små gader med de nærmest lyserøde mure, nyfejede og passede med masser af blomster, røde petunia, hibiskus og nerier i pletter. Altid er det op eller ned. Aldrig lige ud. Trapper, hvor der er mest stejlt eller der ikke behøver køre biler. Theodor siger, at i Assisi dør man aldrig, fordi man får et stærkt hjerte af alle de trapper. Til gengæld slider man sine knæ op.

Vi er i den lille kirke, hvor Frans siges at være født. Det var (naturligvis) en stald dengang. Nu yndet til bryllupper, fordi den er så lille og romantisk. Vi ser Johannes Jørgensens hus - forfatteren fra Svendborg, der skrev poesi, oversatte og skrev afhandling om Frans. Som blev æresborger i Assisi. Og vi er på en lille udstilling med Madonnafigurer, skåret ud i træ. Som tydeligt forestiller en forskellig situation, alt efter hvordan den drejes: Maria henter vand ved brønden, Maria venter sig, fredsdue og endelig Maria med barnet. Nok 100 små, "ens" (træ er ikke ens!) figurer hængt op indeni glas og en stor i træ. Det kan ikke beskrives, men er smukt. I et lille rum ovenpå er der et stort tau-kors af samme kunstner, også i træ. Den hængende Kristus er i træet - antydning som en del af træet.

Senere kommer vi forbi et Santa Chiara-kloster, hvor 23 nonner lever i streng clausur, hvilket vil sige, at de aldrig kommer ud og ikke må ses. De ser det som formålet med deres liv at bede for menneskeheden. Kun 2 "gå-ud"-nonner køber ind og holder kontakten til omverdenen. Og den ene - priorinden - er netop ude på trappen nu. Hun er tysk, så vi kan tale sammen. Hun spørger, om pigerne vil synge og kalder på sin medsøster, og mens pigerne synger "sommersalmen" kan jeg se, at den anden søster ringer på en klokke indenfor for at kalde de andre hen bag gitteret, hvor de usete kan lytte med. De klunger smukt i den smalle gyde, og de to nonner udbryder "Angelo! - Sie singen wie de Engel!" og slår hænderne sammen i begejstring.

Vi går videre gennem den lille by, og selvom jeg har været her nogle gange, er der hele tiden nye smukke gyder og steder at se. Theodor siger farvel - han har travlt, fordi han om lidt har messetjeneste. Han kommer igen i aften, hvor vi skal synge på torvet, Piazza del Comune. Det bliver sjovt. Da vi kommer der hen, bliver vi dog en smule bekymrede, for 100 m fra, hvor vi skal synge, er de ved at bygge en stor scene op til en jazzkoncert! Hvordan vil det lige passe sammen med de fine pigestemmer? Og hvor vil publikum gå hen af de to steder?

Nå, vi begynder a cappella med et par danske sange, hvorefter Ole kommer på scenen med sin guitar og spiller og synger sammen med pigerne. Vi står i en port (med de mest utugtige billeder i loftet!), hvor lyden er god. Det er morsomt og publikum stimler sammen i en stor rundkreds. En japansk familie danser til det hele, specielt deres yndige lille pige bliver mere og mere modig.

Theodor har allerede inden vores ankomst bekendtgjort, at han var begyndt at øve sig på "I'm leaving on a jetplane" og udfolder stor dramatik ved historien om maskinen, der letter og - crash - "Don't know, when I'll be back again"...

Scandinavian shuffle skaber altid stor begejstring, og da Ida for fuld udblæsning lader på det høje A som slutning på sangen, lyder bravoråbene fra publikum.

Inden nogen hører jazz fra "konkurrenterne" (der ikke tog vores publikum), og andre går i seng efter en lang og spændende dag, nyder vi alle et glas rødvin eller en øl på piazzaen.

Torsdag er fridag om dagen. Pigerne hygger sig. Hele flokken tager sammen med Bibi om formiddagen i det lækre, 50- m's svømmebassin udenfor byen. Det er tydeligt, at flokken bliver mere og mere sammentømret, også med de nyeste af pigerne. Vel følges de ofte i grupper, der måske afspejler venskabernes længde, men der er også stor samhørighed i hele gruppen, allertydeligst at høre og se, når de glider ind på deres plads i koropstillingen - og synger sammen med en klang, som var de én.

Ole øver guitar og jeg nyder freden på altanen med udsigten.

I dag spises frokosten på hotellet af hensyn til aftenens koncert. Der serveres hver eneste dag de mange retter: Forret - f.eks. Bruschetta som vi fik det den første dag (ristet brød med olie og forskelligt ovenpå, tomater, svampe eller artiskokker - lækkert!), en anden dag får vi friturestegte blomster, der ligner squash og en dag brød med sardeller. Herefter kommer dagens pasta - altid to forskellige slags, så kød, så salat (aldrig blandes det sammen i Italien) og til sidst dessert. Alle vil kunne se det på vægten, når vi kommer hjem! Men det er dejligt, at pigerne uden undtagelse er så positive og synes, maden er spændende. Jeg hører mange gange: - næh - hvad er det? - Det må jeg prøve!

Om eftermiddagen slapper pigerne af på hotellet. Nogle hviler, andre øver sig til aftenens koncert. Der er sikkert også nogen, der køber (flere) sandaler...

Kl. 19 henter Theodor og en bus os for at køre ned til den store kirke i den lille by, Rivortorto.

Koncerter i Italien er altid kl. 21. De ældste af pigerne, der var med i Assisi i 2003, lige før vi startede Midtjysk Pigekor og derfor hed Ikast Kirkes Ungdomskor, har sunget i Rivortorto før. Det var dengang i forbindelse med en fest for de gamle i byen, hvor vi efter messen blev beværtet efter alle kunstens regler og dansede i klostergården. De gamle kan stadig huske det, og selvom der er 1½ time mellem messen og vores koncert, bliver der nogle mennesker i kirken hele tiden for at vente og lytte.

Ja, nu er vi her igen - dejligt! Vi bliver introduceret som - ja, jeg ved jo ikke helt, hvad der bliver sagt på italiensk, men det er noget med piger, der er blevet voksne (koner? Vi har jo en enkelt). Jeg har glædet mig meget til at komme i gang med koncerterne. At se pigernes koncentration komme og høre stemmerne smelte sammen til én, stadig med hver enkelts stemme vigtige karakteristika. At synge alle de dejlige sange med dem - være midt i den skønne klang og mærke det forplante sig til publikum. At se den gode kontakt, pigerne altid får lavet til publikum - uanset land og sprog.

Kirken er stor og vi finder ind i akustikken. Meget efterklang og - yess! - her kan vi både synge meget svagt - og blæse loftet ud, hvis vi har lyst til dét! Værre er det med orglet - en skrækkelig gang plastic, igen én af de (billige) elektroniske rædsler, der desværre også begynder at komme hist og pist i Danmark. Et orgel er et akustisk instrument, der spiller sammen med rummet. Det elektroniske er - hæsligt, både at spille på og lytte til. Det er ikke sikkert, at lytterne opdager det, men man snyder dem. Hvordan skal man vide, hvad der er godt, når man kun bliver præsenteret for skidt? - Nå, det var et surt opstød, møntet på danske forhold, hvor vi også har nogle meget fine orgelbyggere. I Italien er det anderledes, fordi de ikke har haft tradition for orgelmusik.

Orglet i Rivortorto er slemt at spille på og lyder noget i retning af et gammelt kinoorgel. Da jeg begynder at spille, får jeg et chok - den lyd, der kommer ud under mine fingre, er en helt forkert toneart! Hvad sker der her? Pigerne prøver at synge med, men det er alt for dybt, og musikken er ikke af en art, jeg lige kan transponere fra blad. Men så jubler vi: Der er en transponeringsknop som på et lille elklaver! Og latteren vokser endnu mere, da Ole finder ud af, at der også er en

volumenknap! Så kan han klare sit job med at ændre registrering (klangfarve og styrke) noget lettere, og det leger han så med, uden at jeg kan gøre noget...

Koncerten bliver fin. Pigerne kan deres ting og synger med stort overskud og kontakt til publikum. Soloer går på kryds og tværs i koret - alle har noget - og det klinger smukt i det store rum. Vi begynder, spredt ude i rummet mellem folk, og da Sarah smilende som den næste sang solo og smilende synger første vers af "Giv mig, Gud, en salmetunge", er succesen i hus. Bifaldet larmer efter hver eneste sang, og da vi er færdige og har sunget ekstranummer, kan vi næsten ikke få lov til at gå. De står op og klapper og klapper. Jeg får en fin, stor (italiensk) bog om dengang Frans var i Rivortorto som minde.

Hjemme igen gør det godt at blive svalet af et hurtigt brusebad - dagens fjerde - og så ost, oliven, rødvin og andre gode sager på terrassen alle sammen.

Fredag

Vi ville have været på udflugt til Spoleto i dag, men togtiderne duer ikke for os. Theodor skal have fridag fra os indtil i aften, men jeg får god hjælp af den venlige mand på rejsebureauet, der kender Theodor. Han anbefaler os i stedet at tage til den lille by, Spello, der ikke ligger så langt væk, og hvortil der nærmest er timedrift med toget. Det gør vi så.

Vi har 20 minutters ventetid på togstationen i skyggen. Det er så hyggeligt. Pigerne har fundet en kæmpe stenbænk, hvor nogle af dem endda kan ligge ned. Der er en pludren og latter. Nogle ser hinandens billeder, andre ordner hinandens hår. Kirstine er helt kunstnerisk med sine evner til at lave smukke frisurer, og den ene efter den anden får en krans af flettet hår på hovedet.

Det er varmt i dag, meget varmt. Vi kører de 10 minutter med toget til Spello - ah - aircondition.

Spello er en fin lille by på en bjergtop, og der er ikke nær så mange turister som i Assisi. Faktisk tror jeg heller ikke, vi ser så meget som en ordenssøster eller - broder. Men vi nyder det. Går igennem de små gader og ind i de mange morsomme butikker. Og - jah - her kan vi købe god olie! Clara, Ida Marie, Ole og jeg smager os igennem fin olivenolie, så halsen klistrer helt sammen. Og vi køber en hel masse.

I Santa Maria Maggiore kirken stiller pigerne som sædvanlig op foran alteret, der er en kopi af baldakinen over Paulus' grav i Peterskirken. "Se, nu stiger solen" klinger smukt i rummet - jeg bliver aldrig træt af den tekst (og melodi og korarrangement), og der samler sig et stort publikum, der lytter - og klapper længe bagefter. Der er et sidekapel med malerier, der er hele turen værd. De er malet af Pinturicchio, der også var med til at male det sixtinske kapel i Rom. Smukke farver, rene linier - og kendte temaer.

Vi tager hjem på hotellet, hvor vi har bedt om et let måltid inden koncerten i aften. Vi har glædet os til koncerten i Basilica di San Francesco, siden det blev aftalt, at vi skulle til Assisi igen – dvs. i mere end et år. At det også skulle blive den allersidste koncert for Midtjysk Pigechor, vidste vi jo ikke dengang. Men selvom jeg er ked af, at det slutter, er der noget rigtigt ved at lade det slutte netop her – hvor det sådan set også begyndte. Vi er på et helt andet niveau i dag, og vi vil yde vores allerbedste for at leve op til den ære, det er at få lov til at synge i dette rum. Vi skal suge rummet til os, og vi skal nyde det.

Det med at koncentrere sig og yde deres bedste, er der ingen tvivl om, at pigerne gør. De har alene og i små grupper øvet sig på de ting, der skulle være udenad – så meget, at jeg faktisk forbyder dem at øve mere på selve dagen. Dels ved jeg, hvad de kan (og ikke kan) og dels vil jeg hellere have, at de møder veludhvilede op til koncerten og klar til at tage fat end trætte og overøvede.

Og det er helt fantastisk at stå i dette smukke rum med alle Giottos fresker. Og ikke bare være turist, glo og gå ud igen. Jeg siger til pigerne, at de hver især skal vælge sig et billede med hjem. Et helt billede eller en lille detalje, men de skal huske det resten af livet – huske fornemmelsen af at stå her og synge og dele musikken med hinanden og tilhørerne.

Vi kan ikke begynde vores sidste koncert med andet end ”Se, nu stiger solen.” Vi har lagt masser af soloer ind gennem hele programmet, som vi plejer, og da først Kirstine synger ”Sænk kun dit hoved, du blomst” og dernæst Clara med ”Nu er jord og himmel stille” er alt godt. Pigerne spreder sig ud blandt publikum, hvor de synger en gennemkomponeret (dvs. at alle vers er forskellige) udgave af ”Sig månen langsomt hæver”, hvorefter de sætter sig ned der ude, mens Ole spiller en guitarsolo. Bagefter rejser de sig igen og får 5 toner udleveret til improvisation på teksten M - - U - - A, stigende og faldende i styrke på min direction. Ren klang i det store rum. Så slår jeg dem af, og uden overgang synger de ”I Danmark er jeg født”. Det er sjovt og klinger... smukt...!

Den franske komponist Duruflés ”Tota pulcra est” – en lovsang til Maria – hører jo hjemme i disse rum, og folk kan forstå teksten. Scandinavian shuffle hører bestemt ikke hjemme her, men vi har alligevel sat den på programmet, fordi vi ved, at italienerne har et andet forhold til dette, end vi har (de synes, vi er snerpede!) og de vil gerne høre det. Som ekstranummer har vi valgt en engelsk aftensalme, der er kendt over hele verden: ”The day, though gavest, Lord, is over”. Her er jo fyldt med turister, og vi vil gerne samle.

Efter koncerten er pigerne glade og trætte. Vores søde supportgruppe har lavet stort italiensk kageborg på

Terrassen - hold da op! Efter stort sukkerindtag forsvinder de hurtigt i seng. Jeg tror virkelig, alle har fået en oplevelse for livet, som også skal synke lidt ned i den enkeltes trætte krop og sjæl. Og så vil de også gerne være friske til i morgen tidlig, hvor vi skal gå op på Sebasioberget sammen med Theodor.

Lørdag morgen går vi fra hotellet kl. 9, bevæbnet med vand og tørklæder til at tage over de bare skuldre.

Det er som hver dag en varm og smuk morgen. Tænk, at vi kan være så heldige med vejret hele ugen - der har været en lang periode (også i Assisi) med kulde og regn. Alle er glade og har lyst til at gå turen - mange er endda udstyret med løbesko for at stå fast, belært af mine erfaringer fra sidste gang, hvor jeg gled og faldt på vejen ned, hvilket kostede et halvt års delvis sygdom og operation i knæet.

Udsigten over dalen følger os hele vejen op og alle snakker og hygger sig, mens de går.

En time efter, at vi er gået hjemmefra, suser Theodor sammen med Else og Bibi forbi i Taxa for at tage imod os ved indgangen til Eremo.

Eremo er nogle grotter 3-4 km. oppe ad Subasioberget, hvor Frans og brødene lever et års tid, bl.a. for at skjule sig for Frans' far, der var rasende over sønnens valg af levevis. Vi fylder vandflaskerne efter opstigningen og går sammen med Theodor ind ad lågen til skoven. Det er et meget smukt sted med en betagende udsigt. Det ligger i skoven, så her er helt anderledes end nede i Assisi - og køligt. Jeg ved godt, jeg kommer til at bruge de samme superlativer hele tiden, men hvad skal jeg gøre - her er paradisisk smukt!

Vi går gennem grotterne og videre ud gennem skoven. Der er mange grupper her oppe i dag, på vej frem eller tilbage, eller i gang med at høre om stedet eller holde andagt. Der står "Silencio" ("stille!") på skilte ved indgangen, og i modsætning til i mange af kirkerne, hvor det også bliver sagt over højttalerne med jævne mellemrum, respekteres det i høj grad her.

Theodor har tænkt sig at føre os hen til et lille kapel i skoven, men der er optaget, så han tager os med til en lille lysning med træstammer, lagt ud i en rundkreds til at sidde på. Her læser han en historie om "Munken og den varme grød" for at fortælle om Frans og hans livssyn. Og vi beder Fadervor sammen.

Flere har spurgt Theodor til hans eget liv. Han er den eneste danske Fransiskanerbroder, og nu fortæller han om sine erfaringer og hvordan han kom til sin beslutning om at indtræde i ordenen. Vi får lov til at spørge, og Theodor svarer villigt på alting, f.eks. om sin mors reaktion på hans beslutning. Alle lytter intenst, og det er tydeligt, at der bliver flyttet på nogle begreber i flokken. Det er tid for at slutte, og benene kommer hurtigt ned ad bjerget. Der skal hviles, inden vi kl. 17 skal synge messe i Santa Chiara-kirken på torvet lige ved siden af vores hotel. Det har vi ikke prøvet før, for søstrene dér er berømte for deres sang, skjult for alle bag et gitter. Sidste gang vi var her, sagde Theodor, at det var der aldrig nogen, der fik lov til. Men da vi var til en messe, sang vi en sang bagefter - og så blev vi inviteret! Jeg har inden rejsen sendt forslag til 4 sange, jeg regnede med, var passende, men det får vi nu alligevel ikke lov til. De har selv 2 synge-nonner, der med orgel og mikrofon synger selve messen. Det er jeg skuffet over - ikke at vi kun får lov til at synge som indledning og afslutning af messen, men at det kun er to - og med mikrofon. Præsten har valgt de to ting, vi synger, ud fra hvad jeg har fortalt ham om det - en Davidspsalm og så Duruflés "Tota Pulcra est, Maria". Nå ja, fint for os.

Det hele er meget alvorligt og svarer til det billede, jeg har dannet mig af den strenge orden. Men da vi er færdige, bryder klapsalverne løs i kirken, og også de to synge-nonner er helt overstrømmende i deres "Bellissimo, bellissimo!"

Udenfor kirken møder Ole og jeg en tysk dame, der har været til messen og som spørger, om vi ikke godt i aften vil komme og synge for de tyske nonner samt nogle mennesker, der har lejet sig

ind i deres kloster på ferie? Nu har hun hørt os to gange og vil så gerne have det. De holder en andagt udenfor kl. ca. 20.30 og vil gerne have os med. Og om vi så også vil synge lidt bagefter? Jeg svarer, at det ved jeg ikke – pigerne skal være friske i morgen tidlig, hvor vi skal synge Højmesse i Basilikaen. Men jeg kan da spørge dem.

Det svar må hun jo stille sig tilfreds med, og jeg spørger pigerne ved aftensmaden. Jeg regner egentlig med, at de lige nu har fået deres messe-/andagtsbehov dækket og vil sige nej. Men alle siger med det samme ”jah – vi skal op og synge for de tyske nonner og deres indespærrede søstre!”, og jeg mærker en stor glæde over, at de aldrig er karrige med deres sang i forhold til andre mennesker. Jeg spørger, hvad vi skal synge, og forslag om ”den-og-den-og-den” kommer med det samme. Vi bliver enige om nogle hits og bevæger vores mætte kroppe bakke op og bakke ned gennem Assisis gader igen.

Udenfor klosteret, på trapperne (som er gaden), har man i svinget bygget et Maria-alter. En velsignende Maria står i et væld af blomster og med evigt brændende kærter tændt. Man har taget bænke ud til nogen, andre sidder på trappetrinene. Nonnerne er naturligvis ikke ude, men måske hører de med bag de lukkede skodder? Kun priorinden, som vi hilste på på vores byvandring med Theodor, er der og byder os overstrømmende velkommen.

Det går åbenbart på skift mellem gæsterne at stå for aftenandagten. Ole er straks sød og sætter sig med guitaren over til de to andre spillemænd: Guitar og trompet ledsager salmesangen.

Og så kommer vi ellers gennem en Maria-andagt, der vil noget. Vi har lært af Theodor, at man kan bede Maria og alle helgenerne om at gå i forbøn for mennesker hos Gud, men man må ikke tilbede dem. Det er afgudsdyrkelse at gøre det. Jeg ved ikke, om det kun er mine meget danske og folkekirkelige holdninger, der får mig til at opleve det sådan, men jeg synes godt nok, vi bevæger os lige på grænsen! Mange lange salmer til Marias pris, en ”prædiken” på klingende sydtysk af en lille, ung kone, og så en lang rosenkransbøn, afbrudt 7-8 gange af en fælles fremsigelse af et ”Ave Maria” (”Hil dig, Maria, fuld af nåde... bed for os, nu og i vor dødstime”). Nå, jeg er jo ikke katolik og skal ikke dømme andre. Det er bare meget... anderledes.

Efter andagten er det vores tur til at synge. Vi begynder med et par salmer og derefter får de Beatles, som jo er internationalt. Priorinden kommer så og takker – igen overstrømmende (var det for meget med Beatles?) og byder os noget at drikke. Nonnerne skal i seng. Vi siger nej tak til beværtningen og synger så Halfdan Rasmussens sang om ”Dukke Lone”, som er blevet glemt af mor – og som jeg elsker at oversætte til tysk – for de tilstedeværende børn, inden vi går hjem. Vi skal også i seng, så vi kan være friske til den store Højmesse i Basilikaen i morgen tidlig.

Uanset alle andre store oplevelser på turen, er Højmessens i Basilica di San Francesco turens ubestridte Højdepunkt, en ære at få lov til at udføre og noget, vi alle har set hen til – og vil huske hele livet.

Vi går i små grupper hen ad gaderne fra hotellet, langsomt for ikke at komme til at svede for meget allerede nu, før kl. 9. Vi møder en sød, gammel munk, der smiler: - Bon giorno – Coro del Angeli! (God morgen – englekør!). Sådan tiltales vi nu her nede, og det er da dejligt!

Theodor kommer glad ud ad porten fra klosteret og hilser God morgen. Han fører os bag om Basilikaen, ind i klosterets musiklokale, hvor vi køligt og uforstyrret kan holde prøve. Vi har travlt, for programmet til i dag er stort set helt anderledes end de andre, vi har sunget her nede, og to ting er helt nye og har kun været sunget ved prøverne i Mariehøj sognehus inden afrejsen. Men det går fint, det hele, og der er ingen stress på. Jeg glæder mig så meget, og alle er dybt koncentrerede. Det er også specielt dejligt at have valgt netop Mendelssohn's "Laudate pueri Domini" – "Vi lovsynger de fattiges Herre" – i dette rum, som er så overdådigt, men alligevel knyttet til den fattige tiggermunk, Frans. Også musikken er overdådig, med orgel, stigende ud fra det svage, unisone, til den jublende lovsang. Og så ligger den så godt for pigernes stemmer og de elsker at synge den. For at sætte prikken over i'et, viser det sig, at timingen med musikken i forhold til præsternes lange procession og røgelsesstænken på alteret er perfekt! Korets sidste akkord klinger ud med sit "Amen", da præsterne vender sig og er klar.

Den store Basilika – verdens 7. største – er stuvende fuld. Foran pigerne står en kormikrofon, der spreder lyder ud til den fjerneste krog af den lange kirke.

Det hele fortsætter godt. Vi er velforberejede og kan vores ting. Michael Bojesens musik til (det store) Gloria har pigerne mange gange sunget udenad, og det falder perfekt, rytmisk prægnant og med jubel. Under prædikenen sidder pigerne i munkestolene og betragter rummet med alle billederne. Vi sidder, så vi perfekt kan se det berømte billede af Frans, hvor det venstre øre, der vender mod alteret, er større end det højre.

Under nadveruddelingen synger pigerne først en dansk salme til Oles akkompagnement, hvorefter Ole fortsætter solo med Bach's meget kendte "Air". At så mange mennesker i et (så stort) rum kan være så stille på én gang!

Når den katolske nadver er forbi, er messen stort set også forbi. Hele messen er en lang opbygning til nadveren. Der er kort bortsendelsesordene tilbage: - Gå ud i alverden! Vi slutter så messen med at synge på engelsk – kirken er jo fuld af mennesker fra alle folkeslag: "The peace of God" med guitar.

Nogle begynder at klappe, men straks lyder det over højtaleren: Silencio! – Stilhed! – Det har ikke været en koncert, det her, men en gudstjeneste. Jeg er helt enig.

Pigerne går med det samme ud til musiklokalet med Theodor, mens Ole og jeg pakker sammen. En munk med brun ordensdragt (altså fra en anden gren af Fransiskanerne end Theodor, hvis dragt er grå), kommer hen og omfavner og kysser mig på begge kinder tværs over skranken, mens han siger "Bellissimo, Bellissimo!". Han følges med en pige, der hvisker det samme – med tårerne strømmende ned ad kinderne.

Theodor kommer ind igen med klosterets forstander – det hedder her "kustoden". Han takker mig også, siger pæne ord og overrækker mig et smukt dokument, hvor der står noget om, at vi har sunget her i dag.

Tilbage i musiklokalet føler jeg mig udmattet og hudløs. Det var smukt, det var sjovt, det var en enorm kraftanstrengelse. Og det var sidste gang. Nu er det helt slut – jeg er ikke længere dirigent for Midtjysk Pigechor.

Jeg ved, at pigerne gerne vil ud til svømmebadet for at sole sig og bade men spørger dem, om vi ikke godt lige først kan sidde bare lidt et sted sammen. Jeg trænger til det, trænger til dem. Vi går alle op til den nærmeste restaurant med god plads og bliver enige om, at korkassen godt kan få råd til en omgang bruschetta og drikke til koret. Det er rart at sidde sammen, og jeg kan ikke lade være med at udbringe en skål for det nu hedengangne Midtjysk Pigechor, der er blevet til "Legenden om Coro del Angeli!"

Bagefter går alle hjemad for at gøre sig klar til badetur, siesta eller hvad de nu har tænkt sig.

Jeg har brug for at være alene. Er træt og tom. Kunne godt tude lidt. Det er rigtigt at lade koret

stoppe nu (selvom de sikkert synger 100 glade sange på terrassen i aften) – jeg skal bare lige synke det. Det har taget så mange af mine kræfter og fyldt så meget i mit liv. Jeg tænker på den søde mail, jeg fik fra Birgitte i foråret, hvor hun takkede mig for, hvad koret har gjort for hende. Den mail er jeg meget glad for.

Det tager lang tid og nogle turistbutikker for mig at lande og nå hjem til hotellet, hvor de sidste piger er på vej ud og Ole venter med koldt vand og nyindkøbte oliven på vores smukke altan. Vi har bestilt værelset igen nogle dage senere på året – dér skal vi sidde med hinanden og Theodor og se ud over dalen, spise ost og drikke rødvin.

I april måned havde vi vores officielle afskedskoncert og reception i Mariehøj. Søndag aften holder vi den private af slagsen, spiser god mad og fælder en tåre eller to. Anne og Mads er ikke med ved middagen. Anne har fødselsdag og de to er gået alene ud for at spise. De kommer tilbage, da vi sidder på terrassen – lysende af lykke: Mads har friet til Anne ved Basilikaens mur. Sådan kan der ske så mange dejlige ting, når man opholder sig i Assisi!

Mandag morgen er der afrejse, og Theodor har igen sørget for luksusudgaven med bus lige fra døren.

Det har været en fantastisk rejse med Midtjysk PigeKor, i denne uge i Assisi og i de 7 år og over 100 koncerter, Koret har sunget i masser af danske kirker samt i følgende lande:

Italien flere gange, Tyskland flere gange, Tjekkiet, Ungarn, Norge og Færøerne. Vi har sunget i den mindste kirke, man kan forestille sig, vi har sunget i Peterskirken i Rom og vi har hærget de danske TV-seere med vores serie af udsendelsen "Før søndagen". Vi har været tæt på hinandens liv og vi har udviklet os sammen, musikalsk og menneskeligt. Nu er det slut.

Jeg ønsker alle "mine" piger alt godt i fremtiden – må musikken og det, de har oplevet med den, hinanden og alle de mennesker, de derigennem har mødt, følge dem resten af livet.

Theodor har flere gange i løbet af ugen sagt til mig, at jeg da igen kommer til Assisi med et kor. Nu må vi se. Nu skal jeg hjem til alle de dejlige børn og unge i Mariehøj Kirke. Hvad det så bliver til, må tiden vise.